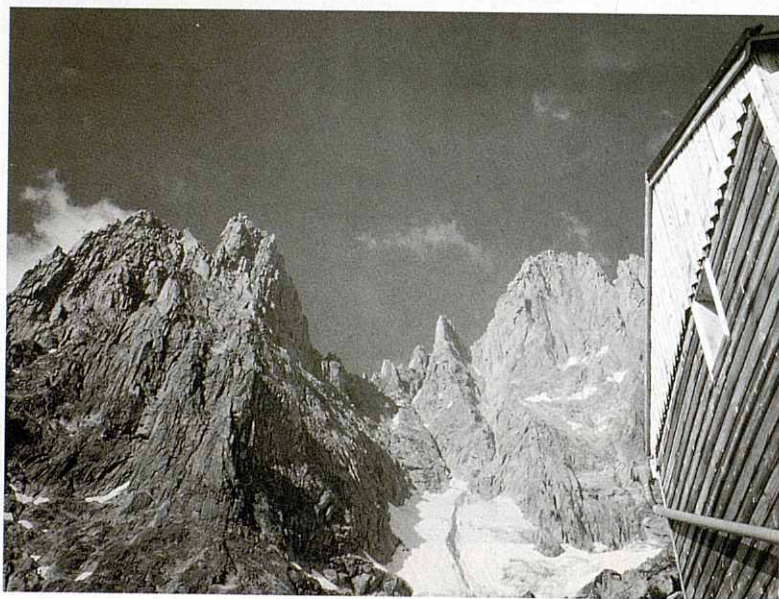

A la tarda preparam en el refugi tot el material d'escalada com són els fissurers, cordes,... i evidentment la càmera de fotografia.

Són les tres de la matinada. Hi ha més gent preparant-se com nosaltres, però el silenci ens envolta, amb la llum dels frontals ens anem desplegant on aviat flanquejarem una petita però seccionada glacera, ja som sobre la roca, on grimparem fins al coll de les Flammes de Pierre. Aquí es dividirà la gent que vagi a fer el pilar Bonatti. Nosaltres flanquejarem entre els blocs superant unes cordes fixes que hi ha, aquí comença l'escalada, llarg rera llarg ens anem elevant, nosaltres anirem seguint el mateix itinerari que el de la travessa dels Drus, el sol comença a pontejar el Mont-Blanc. La roca és granítica plena de fissures, el que ens ajudarà bastant a l'hora de posar-hi les assegurances. Anirem aprofitant per fer les reunions, les instal·lacions dels ràpels. La roca és bastant segura, però passarem un parell de llargs bastants descompostos. Ja per fi, i després de més de set hores d'escalada, arribem sobre el petit Dru. Sols gaudir d'aquella vista valia la pena aquest esforç. Amb la vall de Chamonix sota nostre i la cúpula nevada de la Verte, darrera nostre.

Jordi Barrancos

Però encara ens queda el descens, més de quinze ràpels i dos-cents metres de desgrimpar no ens impediren sopar al petit refugi de le Charpoua (per cert, és privat i car).

Jordi Barrancos